

Door de ogen van misbruik

Door de ogen van misbruik

Meryl M. Leeger

Dit boek is gebaseerd op ware gebeurtenissen en feiten.

De namen in dit boek zijn gefingeerd wegens bescherming van de privacy; daarbij is de tijd waarin dit boek zich afspeelt aangepast. Alle rechten zijn voorbehouden aan de auteur. Niets mag zonder toestemming gekopieerd, overgenomen of geciteerd worden.

Schrijver: Meryl M. Leeger

Coverontwerp: Meryl M. Leeger

ISBN: 9 789402 113228

© M.M. Leeger

Coverfoto; gedenken.

Deze foto is genomen in Tibet op 5500 meter hoogte.

Elk jaar gedenk ik de meiden waar ik mee opgenomen was. Zij maakten een einde aan hun leven. In de hoop rust te vinden in de dood. Van ons vijven ben ik de enige die nog leeft.

Vorig jaar heb ik gebedsvlaggen opgehangen. Dit jaar heb ik de 'wind horse' gedaan. De Tibetanen laten de 'wind horse' los om gebeden en wensen mee te sturen met de wind. Een mystiek verbond tussen hemel en aarde. Ik liet het stapeltje gekleurde papiertjes los als groet aan de meiden. Maar ook als symbool voor het loslaten van mijn verleden.

Dit boek draag ik op aan mijn trouwe vriend Poema.

En, aan mijn ouders.

Voorwoord

In dit boek neem ik je mee op een reis die ik heb gemaakt om mijn vrijheid te krijgen. Een reis, die van het diepste donkerste dal naar de hoogste berg van de wereld leidt. Een reis met een afloop die weinig mensen bereiken. Alleen al omdat de zwaarte van de strijd niet voor iedereen te bevechten valt. De route vergt veel van je doorzettingsvermogen, je incasseringsvermogen en de wil om te overleven. En, de onverwachte verliezen die mij op de proef stelden. Ik leid je in dit boek langs de wegen die ik heb bewandeld. Langs onbegaanbare paden, afgronden, langs de eenzaamheid, de stilte als mijn vijand en door mijn mistige bestaan.

Ook neem ik je mee op mijn overwinningsreis. Op naar de hoogste bergen van de wereld. Daar waar ik in de wind lopend, tussen de besneeuwde toppen van de Himalaya, voor mijn leven dank. In dit boek zie je mij veranderen; lees je over mijn onmacht, mijn diepste angsten en de keuze voor het leven. Je komt in dit boek op plekken waar je nooit dacht te komen en je beseft dat dit iedereen kan gebeuren.

“Ademhalen betekent niet dat iemand leeft, het vertelt anderen of het lichaam begraven moet worden of niet”.

Wijsheid van de Aborigines.

Storm in je hoofd.

De wind is aan het waaien, een storm in je hoofd.

Het vuur is aan het laaien, maar niemand die het dooft.

Laat de regen vallen, laat de storm maar op zee.

Laat de regen komen en voer maar met haar met haar mee.

Laat je masker vallen, en wees maar wie je bent.

Met je bergen met je dalen.

Die je hebt gekend.

Over heuvels, over dalen.

Over wie jij was.

Over bergen, over graven.

Over de tijd in het moeras.

De zon is aan het schijnen, maar je voelt haar niet.

Je laat de zon verdwijnen maar niemand die het ziet.

Meryl

Inleiding.

Mijn manuscript liet ik lezen aan mijn moeder. De passages raakten haar diep en sneden door haar ziel. Mijn ouders wisten wel ongeveer wat er met mij gebeurd was. Maar met het lezen van mijn manuscript werd alles nog veel duidelijker. Zij las sommige passages voor aan mijn vader. Hij kon het nog niet aan om mijn manuscript te lezen. Bang voor wat het los zou maken bij hem. Met het voorlezen van de passages kwam er een stortvloed aan emoties boven bij mijn vader. Zijn emoties had hij diep weg gestopt en nu kwam het als een golf naar boven. Wat moest hij met zijn gevoelens? Nog steeds is seksueel misbruik actueel. Mijn vader trok zich terug in zijn kantoortje. Hij wilde zijn gedachten op een rijtje zetten en schreef in één keer een open brief aan Robert M. Deze is gepubliceerd in de Telegraaf:

Een dag nadat het Openbaar Ministerie een eis van 20 jaar cel en tbs uitsprak tegen Robert M., de hoofdverdachte in de Amsterdamse zedenzaak die wordt vervolgd voor het seksueel misbruik van 67 kinderen, ontving de redactie van deze krant deze hartverscheurende brief. Geschreven door een vader van wie het dochtertje op 5-jarige leeftijd werd misbruikt. De dochter is nu volwassen, maar ze is getekend door het misbruik in haar jeugd. En haar ouders lijden met haar mee. "Ik wil de ouders waarschuwen. Wees alert op signalen van uw kind. Maar bovenal wil ik dat Robert M. weet wat hij met zijn daden heeft aangericht en mogelijk nog gaat aanrichten", aldus de vader die om privacy redenen anoniem wil blijven.

"Mensen zoals Robert M. vermoorden ons kind niet, nee. Zij vermoorden hun ziel, hun waardigheid, hun toekomst, hun vertrouwen en dat van hun ouders.

Robert: je achternaam weet ik niet, want in dit beschaafde land wordt jouw privacy bescherming geboden. Zeker zolang je verdachte bent en dat is een groot goed! Dat is anders dan de slachtoffers, wier namen vaak bekend zijn.

Het is een forse eis Robert: 20 jaar en tbs. Je leek niet aangedaan. Dat begrijp ik; want wat is 20 jaar en tbs vergeleken bij het levenslang van je slachtoffertjes en hun dierbaren? Ja, levenslang! Ik weet het uit ervaring: mijn dochtertje was 25 jaar geleden een mooi en vrolijk blond meisje van 5 jaar oud. Zij stond blij en ongeschonden in het leven. Zij speelde onbevangen op het speelveldje achter ons huis met haar vriendjes en vriendinnetjes totdat op een dag: een man, één van je collega's met dezelfde behoeften als jij, haar over zijn tuinhekje tilde...

Zij had pijn in haar buikje en de kinderarts ontdekte daar een knobbel. Ik, als bezorgde vader, moest plotseling de behandelkamer uit en begreep niet waarom. Robert, later begreep ik dat zij dachten dat ik haar iets had aangedaan. Ik, die altijd zo zorgvuldig en liefdevol met onze dochters was en nog steeds ben.

Ons kindje vertelde de artsen niets. Die aardige man had haar namelijk bedreigd dat zij, wanneer zij iets zou vertellen, haar ouders nooit meer zou zien. En dat wilde zij natuurlijk niet, want bij haar ouders was zij veilig, of niet? De man is, God zij dank, al jaren dood. Daar waar wij hem niet konden treffen, greep de Goede God in.

Het meisje groeide op. Zij studeerde om anderen in de zorg te kunnen helpen. Toen zij vijftien jaar oud was liep zij stage bij een zorginstelling, een paar dorpen verderop. En daar Robert, ontmoette zij weer een van je vrienden. Hij sloot haar op in een ruimte waar hij onder meer verstandelijk gehandicapten op elkaar legde om hen de liefde te laten bedrijven. Zij moest toekijken. Hij liet haar kennis maken met opsluiting, had haar vastgegespt in een zogenoemde stalen verpleegster. En ook hij misbruikte haar. Zij blokkeerde volledig en kon er ons ook toen niet over vertellen. Een geluk voor die man! Later, toen ons meisje volwassen was, deed zij aangifte bij de politie en raadt eens: de officier van justitie wilde er geen zaak van maken. Zijn woord tegen jouw woord, werd haar gezegd. De zedenrechercheurs zelf waren verbijsterd! Maar deze zaak is nog niet afgedaan, wordt nog even aangehouden. Bij deze dader komt op een dag de klopp op de deur....

In haar huwelijk was onze dochter niet gelukkig. Zij had namelijk niet geleerd hoe een goede keus te maken. Haar, naar later bleek, alcoholverslaafde man mishandelde haar, vernederde haar, ging vreemd en bezorgde haar een SOA. Ook toen kon zij zich tegenover ons niet uiten. Zij had dat immers niet geleerd. Het moest toch eens goed gaan, zei zij later. Toen stortte zij in en wij hoorden eindelijk wat er allemaal was gebeurd. Zij ging scheiden. Verloor haar baan. Ons meisje werd opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis. Weet je wat dat is: je eigen kind wegbrengen naar een inrichting; volledig in een psychose? Haar aangedaan door mensen zoals jij? Vast niet, zoiets verschrikkelijks heb je vast nog niet meegemaakt! Ik zie haar nog huilen bij het raam terwijl wij wegreden in het donker. Viereneenhalf half jaar intensieve therapie! Compleet met isoleercel en platspuiten. Ons kind is voor haar leven afgekeurd: zij kan niet werken, geen stress verdragen. Zij leeft nu van een minieme uitkering. Zij kan zich niet binden, zal nooit een gezin hebben.

Zij heeft al die jaren 's nachts herbelevingen. Wordt badend in het zweet wakker. Soms drie keer per nacht je lakens verschonen! Weet je Robert, zij werd met vijf andere meisjes behandeld. Daarvan hebben er inmiddels drie een eind aan hun leven gemaakt. Misbruikte meisjes. En ons meisje is doorgedaan. Wat een moed toch? Wij hebben haar dag in dag uit, nacht in nacht uit zien strijden, vechten en langzamerhand komt zij uit het zuigend moeras.

En wij als ouders Robert, wij die ons kind in alle oprechtheid, voor al het kwaad wilden beschermen? Die haar een mooie en gelukkige jeugd en toekomst wilden geven? Wij voelden het als falen! Het heeft ons gebroken!...

Weet je wat het is: dagenlang, wekenlang, jarenlang je moeten beheersen om niet het recht in eigen hand te nemen? Wraak kan helend zijn en is toch zo verleidelijk...

Maar gelukkig hebben wij wel een geweten en geloven nog in de rechtsstaat. En wie weet grijpt ook hier de Goede God in. Je weet maar nooit, Robert.

Je leek niet aangedaan bij het formuleren van de eis. Maar al die kinderen die je verwoest hebt en al die ouders Hun ogen en hun hartverscheurend lijden en verdriet zullen je je leven lang achtervolgen.

Kijk Robert: dat is nou levenslang!

Fijne tijd.

Met mijn duim in mijn mond lig ik met mijn hoofd op mijn moeders schoot. Ze praat tegen me, haar stem klinkt zacht en warm. Zij schuift de roze elastiekjes uit mijn haren en gaat met haar hand door mijn blonde lokken. Het kriebelt, hier word ik altijd rustig van. Het is fijn om samen met mama te zijn. Ik ben veel moe als klein meisje en daarom blijf ik 's middags thuis om bij te slapen. Mijn zus Ester is een paar jaar ouder dan ik en zij gaat wel 's middags naar school. Als de school uit is halen we haar op en drinken we een kopje thee in de tuin. Dat is bij ons thuis een vaste prik! Onze tuin was ons speelparadijs; we hadden een schommel en een glijbaan die uitkwam in de zandbak. Waar onze kat Sirie weleens in poept als ze geen zin heeft om de tuin uit te gaan. En Bull, onze hond, vindt de zandbak heerlijk om als buitenmand te gebruiken. Dat vond ik altijd leuk want dan ging ik bij hem liggen. Lekker met mijn duim in mijn mond tegen Bull aan liggen en zo vallen we samen vaak in slaap. Bij Bull kon ik alles doen en trouwens bij Sirie ook. Bull en Sirie hebben de voeten van mijn zus en mij schoongelikt toen we net geboren waren. Dus de band is al vroeg gesmeed. Mijn zus en ik spelen vaak met elkaar behalve als zij op het veld mag spelen. Ik ben nog te klein om alleen op het veld te spelen. Het mag alleen als mijn moeder of mijn vader meegaat. Het veld is een speelveld waar alle huizen op uitkomen. Er staat een glijbaan en een schommel. De paden erom heen zijn van rood grind, waar de regenplassen lang in blijven liggen. Dat vonden wij altijd wel leuk want dan konden we erin stampen. Met onze laarsjes aan en regenjasjes stonden we gierend van het lachen te stampen in de spetterende regenplassen. Mijn moeder vond het wat minder geslaagd als we dat zonder laarzen deden, maar nu liet ze ons lekker stampen. Ach, als kind zie je daar de pret nog van in. Wat we ook fantastisch vonden was stoeien met papa. Dan kietelden we hem, klommen we samen in zijn benen om hem zo te laten vallen. Hij ging ons dan kietelen en wij brulden het uit van het lachen. Mijn vader werkte veel, maar als hij thuis was dan speelde hij vaak met ons. Met hem kon je eindeloos blokken opstapelen en dan als de toren hoog genoeg was mochten we de toren omduwen. Ondertussen bereidde mijn moeder het avondeten en bracht ons glaasjes met appelsap. Ons gezin was toen nog een warm en een creatief gezin. Mijn beide ouders schilderden in hun vrije tijd met olieverf en acrylverf. Mijn moeder boetseerde beeldjes en maakte schitterende werken. Ze stimuleerde ons ook in onze creativiteit, bijvoorbeeld als het herfst was. Als we uit school kwamen dronken we eerst een kopje thee. Daarna gingen we onder leiding van mijn moeder met klei aan de gang.

Of we gingen 'spatten'. Dan zochten we in de herfst tijdens een wandeling met de hond, grote herfstbladeren. Eenmaal thuis zochten we de mooiste bladeren uit. Met behulp van ecoline, een tandenborstel en een spatraampje creëerden we de contouren van het herfstblad. Wij vonden dat erg leuk om te doen. We zaten onder de ecoline, maar dat deerde ons niet. Het resultaat mocht er wezen; de keuken hing vol met onze kunstwerken. Of we maakten een ketting van lege tamme kastanjes en trots liepen we ermee rond. Mama hielp altijd wel met het maken van onze werkjes en voor dat we het wisten was de middag al om. Trots lieten we het aan papa zien. Die prees ons de hemel in. Vaak, als ik de auto hoorde van mijn vader, rende ik naar buiten. Mijn vader toeterde en flitste met zijn koplampen. Dan rende ik enthousiast naar de auto toe: kroop ik bij mijn vader op schoot en dan mocht ik het laatste stukje sturen. Prachtig vond ik dat, het was net of ik zelf kon autorijden! Stralend zat ik achter het stuur naar mijn moeder te zwaaien die ons stond toe te kijken.

Wat ik ook een leuke herinnering vind, is dat we met de auto op vakantie gingen naar Oostenrijk. Ik weet nog dat we 's nachts vertrokken en in de auto moesten slapen. Mijn moeder had een tas bij zich staan met allerlei broodjes, koffie, thee, gekookte eieren, komkommer en andere lekkernijen. Echt slapen lukte mij niet en als ik dan het geritsel van de tas hoorde vroeg ik of ik ook wat lekkers mocht. Op de één of andere manier smaakte alles nog lekkerder dan normaal. In de auto luisterden we naar 'Bert en Ernie', 'de Smurfen' en zongen we uit volle borst mee met de kinderliedjes van 'Kinderen voor Kinderen'. Eenmaal in Oostenrijk logeerden we bij een boerderij met een gastenverblijf, vlakbij de koeienstallen. Op de boerderij mochten we de boer helpen met het voeren van de koeien en de kippen. Daarna kregen we verse romige melk in de boerenkeuken, waar rood-wit geblokte gordijntjes hingen. We speelden in de hooiberg, gingen mee op de trekker en liepen op onze blote voeten in de net afgegraven turf. Wij waren net twee kleine zwarte monsters die 's avonds onder de douche veranderden in twee kleine schone meisjes. Rozig en voldaan vielen we in slaap.

De volgende dag gingen we picknicken aan de zwanenvijver en aten: 'Kaiser bolletjes' met smeerkaas. Na het eten pompte mijn vader onze gele rubberboot op en gooide die in het water. Hij peddelde de boot met m'n zus erin rond door de vijver en Ester maar roepen; 'harder, sneller pap!' Mijn moeder en ik speelden met de bal in het ondiepe gedeelte en we zwaaiden zo nu en dan naar mijn zus en vader. Daarna was ik aan de beurt om in de boot te zitten en peddelde mijn vader hetzelfde rondje. Af en toe kregen

we bezoek van een langs zwemmende nieuwsgierige zwaan. 's Avonds gingen we worstjes barbecueën op een vuurtje bij de rivier, vlakbij de zwanenvijver. Dat was een leuke vakantie en ik denk er nog weleens met weemoed aan terug.

Ik was een onbevangen, nieuwsgierig kind, vrolijk en spontaan. Ik deed wat erin me opkwam. Als ik rook dat de buurvrouw aan het koken was, liep ik naar binnen om te vragen wat ze aan het maken was. Dan mocht ik in de pannen kijken of helpen met roeren. Bij de andere burens kregen mijn zus en ik altijd een stroopwafel, een hele grote! Mo maakte die warm en dan was het nog lekkerder. Want dan liep de stroop er een beetje uit en drupte zo langs mijn hand. Iedereen kende iedereen. En iedereen liep bij elkaar naar binnen. Dat heb je als je in een klein dorp opgroeit. Ja, dat waren mooie tijden. Alleen die tijden veranderden langzaam maar zeker. Van een onbezorgd kind veranderde ik totaal naar het tegenovergestelde. Ik werd een meisje dat vrolijk van de buitenkant leek, maar van binnen was ik een bang en verdrietig kind. Ik maakte veel lawaai, zei veel, maar vertelde niets over de situaties die ik meemaakte. Nooit liet ik iets merken. Ik lachte, maakte grapjes en deed alsof er niets aan de hand was. Praten over mijn angsten, problemen of de dingen die ik meemaakte was uit den boze! Niemand kon vermoeden wat er met mij gebeurde of wat ik mij overkwam. Ik leerde dat huilen niets opleverde, dus in plaats van huilen ging ik lachen. Ik maakte grapjes en speelde de rol van het vrolijke meisje.

Net voor mijn vijfde verjaardag mocht ik eindelijk zelfstandig op het veld spelen zonder de begeleiding van mijn ouders. Het spelen op het veld vond ik veel leuker, zo zonder mijn ouders. Ik kreeg vriendinnetjes en vriendjes waar ik dagelijks mee speelde. We hielden slaappartijtjes, vierden kinderfeestjes en hadden buurtfeestjes. Alles leek zo leuk en fijn. Maar die zomer zou de rest van mijn hele leven bepalen....